

Đức Dũng
SẮN VÀNG
Tiểu thuyết

NXB Tổng hợp Sông Bé xuất bản lần đầu năm 1989
Nhà xuất bản Hồng Đức tái bản năm 2024

Chương 2
THUNG LŨNG VÀNG

Kỳ 3:

-5-

Sau mấy phút chuẩn bị, Lê Hà xách túi bước ra cửa. Cũng đúng lúc đó, cánh cửa chợt mở toang ra ngay trước mặt cô. Một người có dáng nhỏ bé, nước da đen cháy và mái tóc bù xù đang đứng vững giữa cửa và nhìn cô bằng đôi mắt đen long lanh. Quá bất ngờ nên mãi một lúc sau, Lê Hà mới thốt lên được:

-Anh tìm ai?

Người đang đứng trước mặt Lê Hà nói khe khẽ:

-Chị Lê Hà. Chị không nhận ra tôi sao?

Phút bàng hoàng đã qua. Lê Hà đã nhận ra người thanh niên này. Cô thốt kêu lên:

-Anh Hải phải không?

Hải gật đầu:

-Vâng. Tôi có việc về thị xã. Nhân tiện ghé qua thăm chị.

Đến lúc đó, Lê Hà mới bình tĩnh trở lại. Cô mời Hải vào trong nhà. Bằng dáng vẻ lạ lẫm, Hải rón rén ngồi xuống chiếc ghế và đưa mắt nhìn quanh.

Trong khi đang rót nước, chợt một ý nghĩ đến với Lê Hà: “Ừ nhỉ. Nếu như trong cuộc đời chất hôm nay mà có thêm sự xuất hiện của Hải thì hay biết bao! Anh ta sẽ là một nhân chứng sống động. Chỉ cần Hải kể lại tất cả những khó khăn mà đội trồng rừng số 10 đang gặp. Chỉ cần như vậy cũng đủ sức thuyết phục bằng bao nhiêu những lời lẽ khác”. Ý nghĩ ấy làm Lê Hà mừng thầm. Sự xuất hiện của Hải đúng vào thời điểm này thật quý giá và Lê Hà dự định sẽ thuyết phục Hải.

Trong khi đó, ánh mắt của Hải đã lướt qua tất cả những thứ đồ đạc sơ sài trong căn phòng của Lê Hà. Cuối cùng, ánh mắt của anh ta dừng lại ở chiếc bình cổ đang đặt đề lên mảnh giấy trên bàn. Khuôn mặt của anh ta biểu lộ một sự mừng rỡ kín đáo.

-Anh về thị xã được lâu không? - Lê Hà hỏi và đặt cốc nước xuống trước mặt Hải.

Hải quay lại:

-Không. Tôi định sẽ đi ngay hôm nay.

Lê Hà nhíu mày:

-Anh có thể ở lại đến chiều mới đi được không? Có một việc rất quan trọng. Chúng tôi đang cần sự giúp đỡ của anh!

Hải im lặng. Anh ta đột ngột chuyển sang đề tài khác:

-Tôi muốn hỏi về việc hôm trước tôi đã nhờ chị?

Lê Hà chợt nhớ ra. Cô nhìn nhanh những cổ vật đang để trên bàn rồi nói bằng giọng pha chút hối hận:

-Rất tiếc ! Tôi đã cố tìm mọi cách nhưng vẫn chưa dịch xong. Tôi đã viết thư cho một người có nhiều kinh nghiệm hơn tôi nhưng vẫn chưa thấy trả lời.

Hải nhíu mày:

-Ai vậy ?

-Một thầy giáo cũ của tôi đang ở Hà Nội. Tôi đã gửi một bản sao để nhờ thầy ấy.

Hải có vẻ yên tâm hơn. Anh ta hỏi tiếp:

-Nhưng... chị thấy những thứ này liệu có ý nghĩa gì không ?

Lê Hà Sôi nổi:

-Nhất định là có chứ.

-Nhưng nó có thể là cái gì? - Hải hỏi gặng.

Lê Hà nói sau một lát trầm ngâm:

-Theo tôi biết, những thứ như thế này thường dùng để ghi lại những bí mật nào đó. Nhưng đó chỉ là phỏng đoán. Ngay cả khi đã có bản dịch trong tay cũng còn phải mất nhiều thời gian để có thể hiểu được nó.

Hải lại trở nên trầm ngâm. Lê Hà tranh thủ nói với anh ta về ý định của mình:

-Chúng tôi muốn mời anh tới dự một cuộc họp.

-Cuộc họp gì thế? Hải hỏi lại bằng giọng cảnh giác.

-Cuộc họp này do tỉnh tổ chức đề bàn về những vấn đề liên quan đến lâm trường Sông Hoàng, trong đó có đội 10 của anh.

-Tôi sẽ phải làm gì ở đó ? - Hải chăm chú nhìn Lê Hà.

-Rất đơn giản. Anh chỉ cần kể lại sự thật của đội 10.

Hải lắc đầu:

-Tôi không thể họp được. Tôi có việc phải về ngay.

Lê Hà cố tìm lời thuyết phục:

-Cuộc họp sẽ tiến hành ngay trong sáng hôm nay. Chúng tôi chỉ nhờ anh một buổi sáng. Tôi sẽ mua vé xe cho anh đi ngay chuyến một giờ chiều nay, được không.

Khuôn mặt của Hải không biểu lộ điều gì. Anh ta đứng lên:

-Thôi, chị cứ đi họp đi. Còn bây giờ, chị cho tôi cầm lại những thứ này.

Vừa nói, Hải vừa đưa tay với chiếc bình và mảnh giấy cô và nhét luôn vào cái túi mang theo. Anh ta đeo cái túi lên vai, vừa đi ra cửa vừa nói:

-Chào chị !

Tuy hiểu rằng Hải đã sống lâu năm ở vùng cao nhưng Lê Hà vẫn không thể không cảm thấy ít nhiều phật lòng trước thái độ thô thiển ấy.

Cũng tự nhiên như khi đến, Hải bước ra khỏi cửa và để nguyên cánh cửa mở toang sau lưng mình. Sau đó, tiếng chân anh ta vang lên dồn dập trên cầu thang. Lê Hà thở dài rồi đứng lên. Cô với cái túi xách rồi bước ra. Chỉ còn 15 phút nữa, cuộc họp sẽ bắt đầu. Cô không muốn đến chậm trong thời điểm nghiêm trọng như hôm nay.

Rời khỏi căn phòng của Lê Hà, Hải đi thẳng ra bến xe. Ở đây, tại một quán phở có tên là quán “Thủy Sơn”, có một người đang đợi anh ta. Đó chính là Hương, cô gái mà Công đang muốn gặp lại trên vùng Lâm Sơn. Họ người ăn uống xong và lên một chiếc xe tải đã thuê từ trước cùng với những bao tải hàng nặng trĩu.

Chiếc xe tải rời thị xã tỉnh H. vào lúc 8 giờ sáng, hướng về phía huyện Lâm Sơn. Vào giờ đó, Công vẫn đang nhọc nhằn lê từng bước trên con đường mòn dẫn vào thung lũng Vàng.

-6-

Ông Hạnh có dáng người cao gầy, hoạt bát. Sau khi đọc thư của thầy giáo Minh, ông lặng lẽ nhìn Công bằng ánh mắt thông cảm nhưng đầy băn khoăn:

-Chú hy vọng là sẽ tìm được cô ấy?

-Người ta nói là cô ấy đang ở đây mà!

-Có thể như thế - Ông Hạnh điềm đạm - Nhưng ý tôi muốn hỏi là chú nghĩ là sẽ kéo được cô ấy ra khỏi vùng này?

Công im lặng trước câu hỏi ấy. Thực ra, anh chưa nghĩ thấu đáo đến chuyện đó. Mục đích đầu tiên của anh là phải gặp lại bằng được Hương. Nhưng ông Hạnh không hỏi thêm. Ông lặng lẽ đứng lên và đi ra sau nhà

bắt gà để làm cơm tiếp Công. Một lát sau, Tâm đi vào. Đó là một cô gái khỏe mạnh, nước da nâu và ánh mắt nhìn thẳng, trong sáng. Cô mỉm cười chào Công. Ông Hạ cũng đã bắt được một con gà mái nặng tới gần ba cân. Hai bố con ông cùng làm cơm trong gian bếp nhỏ ở ngay trước cửa.

Cơm chiều xong, ba người ngồi quây quần uống nước. Công kể lại cho bố con ông Hạnh nghe tất cả những chi tiết của cái bi kịch tình cảm của mình. Đối với những con người chân thật ở đây, anh chẳng có gì phải giấu giếm.

Khi Công đã kể xong, Tâm hỏi lại:

-Anh nói chị ấy tên là Hương à?

-Vâng. - Công quay hẳn về phía Tâm - Cô có biết không?

Tâm không trả lời mà hỏi lại:

-Chị ấy khoảng 25, 26 tuổi. Rất xinh. Đúng không?

Công gật đầu. Tâm thông thả nói:

-Em có biết về một người như thế. Những người đào vàng ở đây gọi chị ta là Hương “địa”.

-Sao? Hương “địa”? - Công kinh ngạc.

-Vâng - Tâm nói giọng hồn nhiên - Địa hút vàng mà! Chị ta là một trong những tay trùm của giới buôn bán bên thung lũng. Họ mang các thứ hàng hóa đến bán cho những người đào vàng. Ai không có tiền thì trả bằng vàng.

Công sững sờ trước những điều Tâm vừa nói. Anh lắc đầu:

-Hay là cô nhầm? Không phải đâu!

Tâm cũng khẽ gật đầu:

-Em không rõ nữa. Nhưng theo em biết thì ở thung lũng Vàng chỉ có một cô Hương như thế thôi.

Đến lúc ấy, Công mới như chợt nhớ ra. Anh bắn khoăn hỏi Tâm:

-Cô Tâm nghe ở đâu được những chuyện như thế?

Tâm lảng tránh cái nhìn dò hỏi của Công và khẽ nói:

-Ở đây ngay cạnh thung lũng Vàng, chuyện gì mà chả biết!

Sau câu nói ấy, họ im lặng. Ở bên ngoài, gió đang thổi mạnh dần lên. Những ngọn gió từ thung lũng mang theo những âm thanh rì rào. Lần trong đó, đôi lúc lại nổi lên những tiếng la hét, tiếng một gã trai nào đó đang rống lên những lời hát tục tĩu. Thung lũng Vàng trong đêm giống như nơi quần tụ của những sinh vật nguyên thủy. Những sinh vật ấy đang quần quai, đang cắn xé nhau bằng cái sức mạnh hoang sơ của chúng. Cũng có thể ví cái thung lũng ấy như một dòng nước lũ đang trào tới và đứng trước nó, khu nhà của đội trồng rừng số 10 chỉ là một ụ cát nhỏ nhoi, bất cứ lúc nào cũng có thể bị nhấn chìm.

Trong căn nhà nhỏ, ba người lặng lẽ nhìn nhau. Linh cảm về tai họa cứ thắt chặt lấy trái tim họ và cái điều đáng sợ nhất là họ hiểu rằng sẽ không thể nào tránh được cái tai họa khủng khiếp ấy...

(Còn nữa)

Đức Dũng